

nemcsak szegedi belegeket vesz fel és így kétséges, hogy a kórház jelenlegi keretei között befogadhatná-e a szegedi szegény belegeket. **A város nem teremthet ilyen kétes helyzetet a szegény betegek számára. Az egyetemi klinika tanító-intézet, a közkórház szociális intézmény, a városnak tehát kötelessége, hogy fenntartsa,**

A szegedi borju.

A szegedi borju határozottan karriert csinált, nyolc-tíz nap óta többen beszélnek és írnak róla, mint akárhány ökröről. Már pedig, kérem...

Azonban hagyjuk a személyeskedést, nem a kenyerünk. Most a borju áll az „események homlokterében”, amint mondani szeretik kávéházi stíliszták, esetleg nem is a homlokterében diszeleg, hanem „az érdeklődés frontján”. (Ezt az utóbbi frázist azok szeretik használni, akik akármilyen, de valamilyen — azaz csakis ilyen — nexusba kerültek a sokat emlegetett fronttal.)

A szegedi borju karrierje ezek szerint meghat bennünket s szívünk mélyéig eláhitatoskodtunk, mikor a fotográfiáját is megláttuk egy fővárosi lapban. Ez már döfi. Még hozzá ingyen közölték, nem duródott oda báméskodva a kiadói hivatali kapuhoz, mint divatos jeleseink s nem mondta:

— Kérem szépen, én vagyok az a bizonyos borju, akiről áll a diéta, nevem Bimbó és Szegedről jöttem. Az urak most ugys agyonversengik egymást képes és a képtelen riportokkal, tehát állók rendelkezésükre.

Nem. Ó nyugodtan kérődzött az állattani főiskolán, amely körülményből messzemenő következtetéseket tudna levonni H. I. Öxellenciája Amerikában.

Mikor tudósítónk fölkereste, éppen énekelt a Zerkovitzból:

— Egy rongy van, egy rongy van a szívem helyén...

— Azt maga nem tudhatja, vágott közbe munkatársunk. Hát ha a mája, vagy a borjuvése van ott!

— Kérem, kérem, felelte a hirtelen hírnévre jutottak szokott szerénységével Bimbó, velem nem beszélhet akárhogy. Jól tudom, hogy rövid az életem, mert a tudomány vértanúja leszek, de örök az emlékezetem s már írják is rólam a regényt „Aki a szívét a torkában hordja” címen.

— Drága Bimbó, vetettük ellen, ez csak önnek nagy dolog. Én, teszem azt, mindig a torkomban érzem lüktetni a szívemet, valahányszor vizsgálóbírói idézést kapok tiltott közlésért. Apropos, nincs ön is valami tilalom alatt?

— Szájam, körmöm egészséges, csak ez a szív, uram, a szívem öl meg. Ha olyan szívvel születek, mint a többi barom, — akik melleleg említve szörösen viselik ezt a szívet, — elélhettem volna az állati kor legvégső határáig, szabályszerű, rendez marha lett volna belőlem. De meg kell halnom, mert különb vagyok mindenki másnál. Én nevétségessé válnék különféle idők különféle esküteleinél, amikor csülkömet a torkomra szorítom. Merénylettel szemben sem lennék biztonságban. Isten neki, ha még valaki a szívem helyére szur, azon csak röhögök, de hát ha a torkomra pályázik és akkor talál szíven!

mert csak így állhat bármikor rendelkezésére a város közönségének.

Több tanácsaggal egyelőre nem beszélünk, de nagyon valószínű, hogy a többiek is hasonló álláspontra helyezkednek a kórház ügyében és így bizony a polgármester nagyon magára marad, ha megindítja a harcot.

Néhányat kérődzött és úgy folytatta.

— Semmiféle létjogosultságom nincs. Az én generációnak ösödök óta kedvenc szokása, hogy odaáll az új kapuk elé és báméskodik. Ugyan, kérem, vallja be őszintén, hol találók én most új kaput? A szegedi házigazdák a szakadozó maltet sem javítják a házakon, nemhogy kapukra költenek. Tünődtem rajta, hogy fölmelegyek a bécsi vásárra, de letettem a tervről, hiszen onnan is csak én jönnék vissza. Isten áldja, máris sokat beszéltem, vár a Times tudósítója.

... Csakugyan, irásközben kapjuk a hírt, hogy az angol világlap is foglalkozik egyik legutóbbi számában a szegedi borjuval. Olasz újságban már napok előtt láttunk róla távirati tudósítást, francia lapok „az ausztriai csodaszörnyről” tesznek vele kapcsolatban említést, nem beszélve a németekről, akik máris késhegyre mennek, annyit vitatkoznak s magyarázzák, hogyan születhetett meg ez az érdekesség. Nem késlekednek fölemlíteni a hasonló rendelkezéseket s példának állítanak egy embert, akiről csak nemrég állapították meg, hogy szabályos szív ketyeg a jobb oldalán.

El lehetünk rá készülve, hogy igazi karrierjét csak ezek után futja meg a szegedi borju s a rettenetes nagy, de alapjában véve mégis oly kicsiny világban lesznek emberek, akik felülik a fejüket.

— Szeged... ejnye, de ismerős helység, miről is híres az? Ahá, tudom már, ott született az a borju, aki a szívét a torkában hordja.

Volt egyszer a régi időkben is ilyen nevezetességünk. Mikszáth Kálmán nem szeretett szegedi újságírókorában napi híreket írni, Léway Béla pedig ugratta, hogy nem is tud.

Fogadás lett a vége vergóniákba, arra aztán előrukkolt Mikszáth a szenzációjával. E szerint az alsóvárosi csizmadia remekbe készült csizmát küldött Filippovics tábornoknak, a boszniai okkupáció vezérének, hogy golyómentes helyre állítsa a fiát. De micsoda csizma volt az! A talpán aranyszeggel verte ki Bosznia térképét.

Gyönyörűen volt elmesélve, harmadnap átvette a hírt a Pester Lloyd estilapja. Reggelre a Pesti Napló fejtegette, hogy egy hadvezér senkivel szemben sem tehet kivételt. A Lloyd révén Bécsbe, onnan Németországba került a hír, de ott már úgy tudták, hogy a csizma szárát Közép-Európa térképe díszíti. Mire Párisba, meg Londonba ért, már rajta volt a csizmán Ázsia, meg Dél-Amerika is.

Mit tudhassuk hát, hogy hol végzi a mi borjunk! Nem éljük a régi, sablonos idöket, amikor előre lehetett látni mindent, a csodálatos karriernek mai korszakában egyszer csak megindul egy borju s egy-kettőre arrivé lesz. Tegye mindenki szívére a kezét és úgy állítsa, hogy nem látta még példáját.

Fabinyi Lillyék

kormányzósértéssel vádoltak Léway Ferencet.

A törvényszék fölmentette Léwayt.

Szeged, március 7. (Saját tudósítónktól.) Különböző törvényszéki tárgyalások kpcsán nem egyszer számoltunk már be arról az elkeseredett harcról, amely különböző „hadászati találmányok” és személyes ellentétek miatt kezdődött meg a szegedi hivatalos ébredők és a kilépett ébredők között. Ezek a tárgyalásokon olyan dolgok kerültek napfényre, amelyek mélyen belevilágítanak a szegedi „ébredés” homályos konyhájába. A szombati napon ismét egy ezzel kapcsolatos ügy került a szegedi törvényszék elé és ennek az ügynek főszereplői Léway Ferenc és Fabinyi Lilly (a kurzus hata mas oszlopa), valamint társasága.

Egy Puskay Marcell nevezetű trafikos — akit nemrégén ítélte el a honvédtörvényszék — két évvel ezelőtt egy „nagyjelentőségű hadászati találmánnyal” állított be Léwayhoz. Eleinte együtt dolgoztak, majd Fabinyi Lilly is bekapcsolódott az ügybe, mint a kurzus oszlopa. Angolokkal, mindenkiel akartak tárgyalni a „nagyjelentőségű találmány” ügyében, végül is Léway és Fabinyiék — összevesztek. A jóbarátságot a pörök szízei követték. Puskay föltaláló ur pedig kormányzósértésért jelentette föl Léwayt, aki agilis tagja volt a nyugatmagyarországi fölkelésnek.

Vádirat készült el ebben az ügyben, az ügyészség ugyanis — a följelentés után — kormányzó-

sértéssel és dr. Bottka Sándor rendőrfőtanácsos sérelmére elkövetett rágalmazással vádolta meg dr. Léwayt. Ebben az ügyben a szegedi törvényszék Juhász-tanácsa szombaton egész nap folytatta le a fő tárgyalást.

A vádirat ismertetésénél kiderült, hogy Léway lakásán különböző alkalmakkor — Fabinyiék szerint — Léway kijelentette, hogy „a kormányzó ilyen kicsi nekem!”, miközben kezével a föld színe fölött seper. Léway állítólag azt is mondotta volna, hogy akkor ragja ki a kormányzót, amikor akarja, valamint ezenkívül olyan trágár kifejezéseket, amelyeket a Szeged hasábjai nem bírnak el.

A Puskay-Fabinyi társaság szerint Léway Bottka főtanácsosról azt állította, hogy „zsidó bérenc, aki nem érdemli meg pozícióját, aki visszatart egy följelentést, amit egy ismert szegedi urtól ellen tett Léway lopás miatt, mert viszony kezdődött a főtanácsos és az ur között!...” Ezzel ismét olyan kijelentések jönnek, amelyeket nem lehet leírni.

Léway Ferenc kijelentette, hogy egyik kifejezést sem tette, küönben ő lett volna az, aki nem tőrle volna meg az ilyen kijelentéseket.

Az elnök ezután azt kérdezte: Nem volt szó esetleg arról, hogy ön valami nagy tettet visz végbe és akkor ön nagyobb és híresebb lesz a kormányzónál is?

Léway: Nem! Sohasem mondtam ilyet!

Elnök: Talán arról volt szó, hogy önnek van egy találmánya, amellyel megsemmisítheti az ántantot és ez olyan nagy cselekedet lesz, hogy mellette eltörpül mindenki?

Léway: Ilyen naiv kijelentésekkel sohasem mondtam! Arról volt szó, hogy aki fagyverrel visszaszerzi Magyarországot integrálásá, amellel mindenki eltörpül.

Puskay Marcell kihallgatását azzal kezdi, hogy ellenséges viszonyban van Léwayval, mert kölcsönösen följelentették egymást.

— Találmányon dolgoztunk, mondotta, mire a kegyelmes miniszter ur...

Elnök erőyes hangon: Ki az? Puskay Léwayra mutat.

Elnök: Figyelmeztetem magát, hogy itt ne csináljon viccet, a vádlottnak van rendez neve!

Puskay: Ő mutatkozott be miniszternek!

Ezután határozottan állítja, hogy Léway megtette az inkriminált kifejezéseket.

Az elnök erre ezt kérdi: Hát Fabinyi Lillyvel lehetett ilyen hangon beszélni?

Ezzel kiderül, hogy Puskayt elítélik már rágalmasért, tulajdon elleni kihágásért.

D. Léway ezután előadja, hogy Puskayt ezenkívül a hadbíródság nemrégén ítélte el nyolc napra.

Ezzel a következő Fabinyi Lilly kihallgatása, aki már eddig is igen izgatottan viselkedett. A találmányról kezd beszélni, amit bemutattak Hohler angol követnek is. Kijelenti, hogy Léway megtette a kijelentéseket. Az elnök szemébe olvassa az ocsmányabbnál-ocsmányabb kitételeket, mire Fabinyi Lilly arcpirulás nélkül válaszolja:

— Ezt is mondta, ezt is mondta!

Léway kérdése után délután Kecskéssy Tivadar hallgattá ki, aki izgatott hangon jelentette ki, hogy Léway mondta a kifejezéseket. Az elnök konstatálja, hogy a rendőrségen más képen vallott.

Léway azt kérdi, tud-e arról, hogy Fabinyi Lilly hárommillióval tartozott a Britanniaszállodában és el kellett onnan mennie?

Elnök: Nem engedem meg, hogy erre a kérdésre feleljen!

Léway: Igaz-e az, hogy Fabinyi Lilly teljesen romlott erkölcsű életet él?

Elnök: Nem engedem meg, hogy feleljen erre!

Reé János forgalmi adóhivatalnok előadja, hogy a találmánnyal kapcsolatban csak egyszer volt szó a kormányzóról. Léway azt mondta csak, hogy az lesz nagy ember, aki visszaszerzi az integritást. Sértő dolgokat nem mondott.

Léway azt kérdezi, hogy igaz-e az, hogy Fabinyiék mindent bosszúból tesznek, hogy őt eltegyék láb alól.

Reé: Hallottam azt Kecskéssytől, hogy Fabinyi egy hét múlva elintézi Léwayt!

Léway: Igaz-e az, hogy azt hangoztatták, hogy vagy elveszem Fabinyit, vagy becsukat?

Reé: Valami halálfejes gyűrűs eljegyzésről hallottam.

A bíróság ezután úgy határoz, hogy egyedül Reé Jánost esketi meg.

Dr. Balázs Sándor ügyész vádbeszéde után Léway élt az utolsó szó jogával. Izzó temperamentummal hosszú védőbeszédet mondott.

— Puskay olyan ember — mondotta —, aki mindenben hazudik, még a személyi adatait is valólanul diktálta be. Nem is rokkant, hanem egy csempészénél benuit meg a lába. Fabinyi Lillyt pedig csak a bosszuvágy és haszonszerzés vezette. Olyan nő ez az asszony, hogy Lendvai István jött hozzám és figyelmeztetett, ha nem akarok tönkremenni, ne vegyem el Fabinyit.

— Ha tényleg elkövettem ezeket, a leg-súlyosabb büntetést kérem. Vagy fölmentést, vagy két évet! A 92. szakaszra, enyhítésre nincs szükségem. Vagy fölmentést, vagy a leg-súlyosabb ítéletet!

A bíróság rövid tanácskozás után meghozta ítéletét, amely szerint Léway Ferencet fölmentte a törvényszék. Puskay, Fabinyi és Kecskéssy vallomásait nem vehették figyelembe. Puskaynak előfeléle való tekintettel, mindhármannal látszólag is rossz viszonyban vannak Léwayval, Kecskéssy pedig ingadozó vallomást tett.

Az indoklás szerint ilyen vallomásokra nem lehet nyugodtan marasztaló ítéletet alapítani. Balázs ügyész fölbevezést jelentett be.

Fabinyi Lilly a fölmentés kihirdetésekor már nem volt a tárgyalóteremben.